

HET IS ME GELUKT OM UIT HET HOOFD VAN BETTY TE ONTSNAPPEN!

Ik heb een paar dagen bijna niets gezegd. Dat is niks voor mij.

Het is vandaag twee dagen geleden dat ik uit het hoofd van Betty ben ontsnapt. Ik ben nog steeds van slag door alles wat er gebeurd is. Ik geloof niet dat ik ooit zoiets gevaarlijks heb meegemaakt. Ik weet niet wat er gebeurd zou zijn als ik niet geschreeuwd had. Het was mijn schreeuw die de spiegels brak. Ik schreeuwde echt keihard; ik had nog nooit zo hard geschreeuwd, zo vanuit mijn binnenste. En nu ik die kracht heb ontdekt, ben ik een beetje geschrokken. Ik weet dat ik veranderd ben. Ik weet dat het raar is om te zeggen dat ik binnen twee dagen veranderd ben. Maar ik voel dat het zo is.

Zwaan zei dat ik sterk ben. Dat ik mijn krachten had gebruikt als een eenzame strijder. Ik bloosde en het verbaasde me, in die volgorde.

Ik moet nog heel veel leren.

Er zijn veel dingen die ik niet weet. En nu ik weet dat er dingen zijn die ik niet weet, moet en zal ik ze te weten komen. Het lijkt een woordspelletje, maar dat is het niet. Het eerste dat ik zou willen leren is mijn krachten beheersen. Ik heb van alles kapotgemaakt en ik denk dat dat op de een of andere manier schade heeft veroorzaakt in het hoofd van Betty. En ik wil niemand schade toebrengen.

Betty hilde toen ik haar hoofd verliet. De wallen onder haar ogen kwamen bijna tot op de grond en ze had vreselijke hoofdpijn. Als ze dat parfum niet had opgehad, had ik haar ter plekke omhelsd. Aan ons geschiedeniswerkstuk hebben we natuurlijk niet meer gewerkt; ze zei dat ze zich niet goed voelde en dat ze naar huis ging. Voordat ze wegging keek ze me aan alsof ze iets wilde zeggen, maar ze deed het niet. Of misschien dacht ik dat alleen maar. Ik zei het al, als ik iemands gedachtehuisje ben binnengegaan, dan voel ik me met die persoon verbonden, ook als ik hem of haar niet mag.

Toen ze de bibliotheek uitliep, bukte ze en pakte ze een ring van de grond. 'Ik geloof dat die van jou is,' zei ze. Ze gaf hem aan me en vertrok.

Ik pak mijn boeken bij elkaar en stop ze in mijn schooltas.

Gisteren heb ik Betty gezien en hebben we aan geschiedenis gewerkt. Ik weet zeker dat ze zich niets herinnert, omdat ze nog altijd even irritant en lichtgeraakt is als altijd. Ik zie nu geen enkele verandering meer bij haar. En daar ben ik bijna blij om.

Ik hoop dat de broederschap snel contact met me opneemt. Nu weet ik dat ik niet gek ben, dat alles wat me overkomt echt is, dat ik sterk ben en dat ik het aankan, hoewel ik niet weet wat. Elke avond als ik ga slapen, hoop ik dat ze contact met me opnemen en 's morgens maak ik meteen een tekening.

Ik ben er zeker van dat de ring niet toevallig op de vloer van de bibliotheek lag. Hij lijkt namelijk erg op het medaillon dat ik van de broederschap heb gekregen.

Opnieuw in de bus op weg naar huis.

'Waar was je gisteren in de pauze? Je ziet eruit alsof je amper geslapen hebt. Heb je soms een vriendje? Vertel nou eens wat. Maak je je ergens zorgen over?'

Dat is Lily. Vaak luister ik niet eens naar haar. Af en toe maak ik een gebaar alsof ik weet waar ze het over heeft en klaar. Ook als ze dat wist, zou ze niet kwaad worden. Ik zou gewoon zeggen dat ik me ergens zorgen over maak en dat zou ze begrijpen. Lily is superaardig. Ik ben blij dat ze mijn beste vriendin is, ook al is ze nog zo'n kletskaus.

Hoe zou ik haar de waarheid kunnen vertellen? Dat gaat niet.

Lily vertelt dat ze gisteren ruzie heeft gehad met haar zus en ik heb niet eens gehoord waarover het ging.

Het is weer tijd om alles op een rijtje te zetten. Alles wat ik heb geleerd over mijn krachten:

Punt 1: Maximaal een uur in een gedachtehuisje.

Punt 2: Tijd is veranderlijk, ik kan alleen op mijn eigen horloge vertrouwen.

Punt 3: Als je door de uitgang naar buiten gaat, krijg je geen hoofdpijn.

Punt 4: Dingen zijn niet altijd wat ze lijken.

Punt 5: Ik moet op mijn krachten vertrouwen.

Punt 6: Ik moet heel voorzichtig zijn, want ik kan zonder dat ik dat wil mensen pijn doen.

De bus stopt bij de volgende halte en Jacob stapt uit.

Weer die zenuwen. Ik doe alsof ik niet naar hem kijk, maar ik kijk toch. Hij is bijna een jaar ouder dan ik, hoewel we in dezelfde klas zitten. Hij is in januari geboren en ik in november. Als hij langs me schuifelt, heb ik het gevoel dat hij naar me kijkt en daar word ik bloednerveus van. Ik vind hem wel leuk, maar niet heel erg. Ik geloof dat Marianne hem ook leuk vindt. Als hij het voor het zeggen had, weet ik zeker dat hij voor haar zou kiezen. Dus ik ga echt niet zitten hopen.

De bus trekt weer op. Ik kijk door het raampje naar Jacob.

Ik ben ervan overtuigd dat sommige passagiers in deze bus leden van de broederschap zijn. Dat moet haast wel.

En dan niet omdat ik achterdochtig ben, al ben ik dat wel, maar omdat het statistisch gezien niet anders kan. Ik weet niet hoe ik dat precies moet bewijzen, maar het is wel zo.

De bus stopt bij mijn halte. Ik stap uit en loop naar huis.

Vanavond ga ik vroeg naar bed. Alweer. Ik snap niet hoe die lui van de broederschap berichten voor me kunnen achterlaten terwijl ik slaap. Maar ik doe wat ik kan om heel vroeg naar bed te gaan. Mijn oom begint me aan mijn hoofd te zeuren en heeft al gevraagd of ik ergens over wil praten.

'Ook als het om meidendingen gaat.'

Als ik zou kunnen, zou ik hem alles vertellen om hem uit zijn lijden te verlossen. Ik weet zeker dat hij zich beroerd voelt omdat hij denkt dat hij geen goede vader is of zo. Maar ik kan het hem niet vertellen. Het lijkt me wel duidelijk waarom.

Ik ben thuis. Mijn oom maakt het eten klaar en ik trek een vies gezicht.

Nee, ik houd niet van boontjes met aardappelen, en al helemaal niet omdat mijn oom ze bijna elke avond maakt.

'Groenten zijn goed voor je.'

Steeds weer hetzelfde verhaal, alsof er geen andere groenten op de wereld zijn. Als we geen boontjes eten, dan eten we spaghetti en dat vind ik wel lekker. Koken is niets voor hem. Maar ik heb geen zin in discussies, dus ga ik naar mijn kamer om muziek te luisteren. Meestal help ik hem in de keuken, maar vandaag heb ik te veel aan mijn hoofd.

Een paar nummers later roept hij me voor het eten.

Ik eet supersnel, doe de afwas en ga vroeg 'slapen'.

Zo snel als ik kan, ga ik naar mijn kamer.

Ik heb tegen mijn oom gezegd dat ik proefwerken heb, zodat hij niet raar opkijkt als ik voor negen uur naar mijn kamer ga. Dat is niet helemaal gelogen; wat er nu met me gebeurt, de tests van de broederschap en alles wat daarbij hoort, is ook een soort proefwerk, anders dan de proefwerken van school, maar toch een soort examen.

Het ergste van alles is dat het me heel veel moeite kost om in slaap te vallen, al ga ik nog zo vroeg naar mijn kamer. Dat komt door de zenuwen. Hoe sneller ik wil dat de tijd gaat, hoe langzamer hij gaat. Het is altijd hetzelfde liedje.

Ik lig te woelen in bed.

Het lukt me totaal niet om in slaap te vallen. Er komen allerlei beelden voorbij in mijn hoofd. Ik pak mijn mobiel om even aan iets anders te denken. Ik ben niet zo'n sociaal type, dus ik heb niet echt veel berichten. Maar ik beantwoord de berichten die ik heb en stuur een paar nieuwe. Ik heb afleiding nodig.

Ik ben toch in slaap gevallen.

Triiing.

De wekker gaat.

Het lijkt wel of ik geen oog heb dichtgedaan, maar ik sta toch op. Ik kan niet wachten om te kijken of iemand van de broederschap me vannacht een bericht heeft gestuurd. Het maakt me niet uit dat ik maar zes uur heb geslapen.

Ik pak mijn potloden en papier en begin te tekenen.

Eindelijk, een nieuw bericht van de broederschap! Wat is dit? Getallen? Waar heb ik eerder getallen gezien? Natuurlijk, op de ring die Betty me heeft gegeven in de bibliotheek!

25 02
25 06 13 23 01 02 09
08 04 12 02
14 15 12 18 02
18 02 11 05 21 06 09
12 06 13 08 14
18 02 05 01 15 17
07 15 09 11 01 02 09
21 08 08 05 18 06 01 18 02
26 08 09
08 09 18 02 05 17 06 06 01.

